

[Jeppesen-Drusebjerg.]

mere tilbøjelig til at sætte Kikkerten for det blinde Øje, naar det var en Virksomhed her i København, der krakkede. Det har derfor kun kunnet glæde mig, at den ærede konservative Ordfører her i Dag indrømmede, at der er adskilligt at regne Ledelsen af Burmeister & Wain til Last, baade Direktionens og Bestyrelsens Ledelse. Vi kan da vel for Fremtiden sige, at der er lige saa god Grund til at paapege disse Skavanker, naar det drejer sig om en Virksomhed i København, som naar det drejer sig om en Virksomhed, der er knyttet til Landbruget.

Jeg skal yderligere bemærke, at adskilligt vilde være vundet, hvis man kunde drage Lære af det, der nu er sket — og her tænker jeg paa Virksomheder baade i By og paa Land. Hvis der er Forhold indenfor dette Selskab, der ikke er, som de burde være, vil det jo sikkert komme frem ved de Undersøgelser, der vil blive foretaget, men jeg tror ikke, man vil faa stor Glæde af at drage disse Forhold yderligere frem, selv om der nok kunde være Grund til, foruden, som sket er, at paapege de store Lønninger, i samme Aandedrag at pege paa de høje Bestyrelseshonorarer, der er blevet betalt. Det er jo ikke altid givet, at en Mand, som faar et stort Embede, er saa meget værd for den Virksomhed, han tjener, at det er forsvarligt at yde ham saa stort et Honorar som de Honorarer, der her er Tale om, og der kunde sikkert være et og andet at pege paa med Hensyn til de Bestyrelseshonorarer, der er blevet ydet indenfor Burmeister & Wain, og det ganske særligt i Tilknytning til, at man fremdrager Lønningerne. Men jeg vil dog mene, at hvis man kunde drage den Lære af dette Sammenbrud, at man for Fremtiden maa lægge mere Vægt paa at faa valgt virkelig sagkyndige ind i Ledelsen af de forskellige Virksomheder, vilde der være vundet noget. Og jeg vil gerne tilføje, at i Tider som disse, hvor store Vanskeligheder hemmer hele vort Erhvervsliv, vilde der maaske være Anledning til at sætte saadanne Bestyrelseshonorarer ret betydeligt ned.

Jeg skal, som sagt, ikke komme nærmere ind paa Enkeltheder med Hensyn til Lovforslaget, men paa mit Partis Vegne anbefale det til hurtig Fremme her i Tinget.

Handelsministeren (Hauge): Jeg takker Ordførerne for den Tilslutning, de har givet Lovforslaget. Overfor de kritiske Bemærkninger, der er gjort, skal jeg kun fremsætte nogle faa Udtalelser.

Til den ærede Ordfører for Venstre (Stensballe) vil jeg sige, at det er jo rigtigt, at Landstinget kun har faaet ringe Tid til at behandle dette Lovforslag, og det er ogsaa rigtigt, at en Unkladelse af at vedtage Lovforslaget vilde faa meget ubehagelige Følger. Landstinget er saaledes i en Tvangssituation, men jeg tror, jeg kan sige, at det har ikke fra Folketingets Side været tilsigtet at sætte Landstinget i en Tvangssituation, og jeg kan i hvert Fald erklære for mit eget Vedkommende, at jeg under ingen Omstændigheder har indstillet mit Arbejde i denne Sag paa, at Landstinget skulde have saa lidt Tid som muligt til at behandle Lovforslaget, tværtimod. Men Forholdet er vel nok dette, at vi alle har været i en Tvangssituation ved Behandlingen af Burmeister & Wain's Forhold. Da Selskabets Ledelse i Slutningen af Oktober 1932 henvendte sig til Handelsministeriet med Anmodning om Moratorium for Selskabet, blev Rigsdagen faktisk stillet i en Tvangssituation, og Regeringen blev stillet overfor et Enten-Eller, og det samme er i Virkeligheden Tilfældet nu, efter at Moratorieloven var blevet vedtaget, og efter at Undersøgelsesudvalget, der blev nedsat i Henhold til Moratorieloven, havde endt sit Arbejde. Nu blev man igen stillet overfor en Tvangssituation, et Enten-Eller. Enten skulde man lade Selskabet gaa fallit og likvidere, eller ogsaa skulde man vedtage det Lovforslag, som nu foreligger. Der var kun Tale om et Enten-Eller, saaledes som Forholdene formede sig for Regeringen og paa Rigsdagen. Man kan med Rette sige, at det er beklageligt, at det er kommet dertil, men nu maa man haabe, at der dog alligevel ud af denne Tvangssituation kommer dette, at Selskabet Burmeister & Wain kan leve videre og maaske tilmed gaa lykkeligere Tider i Møde, end det nogen Sinde tilforn har haft.

Det er jo rigtigt, som den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Stein) sagde, at Forholdene indenfor Burmeister & Wain har været mere kritiske, end man egentlig paa noget Tidspunkt, før Moratorieloven kom til Behandling, kunde have en begrundet Mening om. Det er fuldkommen rigtigt, at saaledes har det været. Jeg tør sige, at ikke alene Regeringen, men ogsaa Hovedkreditorerne indenfor Burmeister & Wain har været i den Situation, at de først, da det var for sent, kom til Klarhed over, hvorledes Selskabets sande økonomiske Stilling var.

Den ærede konservative Ordfører sagde eller antydede i hvert Fald, at der kunde